

כשהקרח מתבקע, כשהשילג מפשיר,
כשחמימות מתוקה נשאת באויר,
נצנים נפתחים אט אט לרוחה,
מביאים לעולם את מתנת הפריחה

קוראים לנו להתעורר מתרדמה
ולתת בטוי לטבע הנשמה,
לגלות את היפי הנחבא בין הקפלים,
את האור המבקש לצאת מהצללים,
לבטא את הצבע האישי המיוחד,
את האיכות הבלעדית שטבועה בכל אחד,
לחשף את מה שהמתין וצפה
עד שיבשיל מתחת לקלפה

להתגבר על החשש והספק העצמי,
להשתיק את קולו של השופט הפנימי,
להאמין שלכל סגולה יש ערך,
לסמך על הנשמה, לבטח בדרך,
ליצר בחדוה ומתוך הבנה
שכל כשרון וכל מתנה
הם הערך המוסף שאני מביא,
התרומה היחודית לעולם שסביבי
לפרש עלי כותרת במצג ססגוני
ולקרא לעולם: "הנה אני!"

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

צמודה אל הקרקע של אמא אדמה,
נצבת במקומי בשקט ודממה,
בגופי מיצגת את כוח הכבידה,
אשר מעניק יכלת עמידה,
יציבה ואיתנה על קרקע המציאות
במצבים של בלבול וחסר ודאות,
משתיקה המלה בלתי פוסקת,
מאפשרת מקוד בתוך רגע של שקט

ובתוך השקט, אם תקשיב היטב,
לקול האינטואיציה והכמת הלב,
תגלה שגם מתוך אבן סתומה
עשוי לנבע מעין של חכמה

כי אני נושאת עמי ידע קדום
של חקי הבריאה, תולדות היקום,
תבונת הדורות מראשית הזמנים,
מתרבויות נשכחות, מאבות קדמונים,
חכמת החיים של אמא אדמה,
חכמת הגוף, חכמת הנשמה

ידע נצחי, מזקק וטהור,
שמתגלה עכשו ויוצא אל האור
כדי שתדע, כדי שתזכר,
שתשוב להיות נאמן למקור

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כלנו ילדים של אמא אדמה -
מגנה, אוהבת, פוריה וחמה,
שמבקשת להקשיב לגוף, לקצב הטבעי,
לקולו של צרך או דחף קמאי,
לקבל ולכבד את בחירת הנשמה
להתגשם ולצעד בדרך האדמה

שפורשת לרגלינו קרקע בטוחה
לבנות עליה בית, למצא בה מנוחה,
שאוספת את כל מה שקמל ויבש
ומתמירה אותו כדי לגדל דבר חדש,
שמספקת הזנה לגדילה ולצמיחה,
שמעניקה לעולם שפע וברכה

שמלמדת שעורים בקבלה ונתינה,
בכבוד, בהודיה, בסבלנות ובאמונה
שנגלג העונות אשר סב לאטו
ידע להביא כל דבר בעתו,
שהקצב הנכון פועל בהתאמה
עם קצב מחזוריה של אמא אדמה,
ומה שנזרע עם בואו של הסתו
עוד ינבט ויצמח ויתן פרותיו.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כל אחד צריך אי קטן ונעלם,
אי שקט ומבדד רחוק מן העולם,
מקום בו נמצא המרחב המקדש,
בו יוכל להיות עצמו בלי כל חשש,
ללא בקרת, ללא שפוטיות,
מרחב שמעניק הגנה ופרטיות

מרחב אישי שמאפשר לכל אחד
לגלות שוב את טבעו היחיד והמיחד,
להקשיב לקולה של הנפש הצמאה,
להתחבר לשרשים, לראשית הנביעה,
לשוב אל האמת ואל חכמת הלב,
למצא את המרכז היציב והשלו,
לנשם עמק, לרוקן את התודעה,
להגיע לשקט, אזן ורגיעה

לחבר את כל החלקים של התמונה,
למצא הגיון, לגדל אמונה,
להטען בכל המשאבים הדרושים
כדי לצאת החוצה בכוחות מחדשים
עם נקדת מבט שונה, ורוח רעננה,
אל עולם שבינתיים אולי גם קצת השתנה.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

אי-שם באפק, בקצה המרחב,
בין שמים לארץ נמתח לו קו,
קו שמסמן את גבול הידיעה,
את הטווח עד אליו העין רואה,
את מה שקיים באפן מוחשי,
את מה שנתפס כאמתי וממשי

קו האפק הוא קו ההפרדה
בין הידוע לבין הלא-נודע,
קו בלתי נראה שמתרחב ונמתח
ככל שאני מוכן להפתח,
להודות שאיני יודע הכל,
להסכים לטעות, להעז לשאל,
לצאת מהמסגרת, לחצות גבולות,
לתת לעצמי את החפש לגלות,
להקשיב, להתבונן, לחקר וללמד
כי מעבר לאפק תמיד יש עוד

מרחבים חדשים של יפי ועצמה,
אפקים חדשים של ידע וחכמה,
תשובות לכל השאלות שעלו,
ושאלות חדשות שעוד לא נשאלו.

מתוך עננים כבדים וקודרים
מבליחים ובוקעים סימנים מבשרים,
ברקים שמפלחים דרכם לקרקע,
רעמים מהדהדים את נפץ הפריקה,
מכריזים במפגן של אור וקול
כי הגשם מגיע לשטף את הכל

כי בשלה העת לחצות את הסף,
להושיט את היד ולגעת בנכסף,
להבקיע חומות של אפוק אפר,
לצאת מעצמי דרך סדק של אור,
לצאת ולפגש את שבקש אותי,
שהמתין עד אשר אתבע את חרותי,
עד שאבחר לחיות במלוא העצמה,
עד שאסכים להתמזג לכדי אחדות שלמה

אחדות ובה פועם כח בראשית,
הכח ההופך בריאה לממשית,
הכח להגשים, להרוות את הצמא,
להשקות זרעי חיים הטמונים באדמה.

גאות ושפל

כל עוד סבה הארץ סביב ציר היממה,
מסתירה ומגלה את פניה לחמה,
והירח ממסלולו החדשי לא מש,
מתמלא, גוע ונולד מחדש,
ימשיכו פני הים לעלות ולרדת
עם הגאות והשפל בתנודה מתמדת,
נעים הלוח ושוב בכוחה של פעימה,
פעימות לבה של אמא אדמה.

כך גם כוח החיים יורד ועולה,
גואה ונסוג, מתרוקן ומתמלא,
נע ונד בין מאמץ למנוחה,
בין רגע של עצב לרגע של שמחה,
בין רגוש והרפתקה למקום בטוח,
בין שמים לארץ, בין חמר לרוח,
בין נשיפה לשאיפה, בין קול לדממה,
בין אחיזה בקיים לשנוי וזרימה.

יש עת לכל חפץ, זמן לכל עונה,
ולחכמת הלב יש את התבונה,
לזהות את אותו מרוח נשימה,
את נקדת המעבר בין פעימה לפעימה.

גזע

מתחת לקלפת הגזע נחבאות
שנותיו של העץ, טבעות טבעות.

כשהעץ צעיר ורך בשנים
כל פגיעה חודרת עמק בפנים,
פוצעת פצע אנוש וכואב
במרכז, במהות, בטבעת הלב.

אך אט אט עם חלוף העונות
טבעות חדשות מתגשמות ונבנות,
עוטפות את הלבה שנושאת בתוכה
כוחות של חיים, כוחות של צמיחה,
מרחיבות את המרכז, את עמוד השדרה,
את היכלת לעמד לבד ללא עזרה,
להרגיש את הכל, את הטוב ואת הרע,
למצא את השקט שבעין הסערה,
לסמך על תבונת הלב והנשמה,
על שרשים הנעוצים עמק באדמה

להבין שלכל טבעת יש ערך,
כי כל טבעת היא שלב בדרך,
שלב של למוד, שלב של החלמה,
שלב של התפתחות, שלב של הגשמה.

הים הגדול הוא עולם של כוחות:
על פני המים מצליפות רוחות,
ומתחת פני הים, עמק במצולות,
חותרים זרמים, מסתחררות מערבולות,
כוחות שזורמים וצוברים תאוצה,
מתגברים, מתעצמים ומחפשים מוצא,
מרימים את המים בפתול מעגל,
מתניעים בכוחם את תנופתו של הגל

הגל אשר בא ללמד את החכמה
הטמונה בהתמסרות מחלטת לעצמה,
עצמה של נסבות אשר נותנות דחיפה,
עצמה של צרה, רצון או שאיפה,
עצמה שבאה לחולל תנועה,
עצמה שמבקשת התמסרות מלאה

להפסיק להתנגד ורק לרכב על הגל,
להניח לו לשאת אותך אל על,
לרומם אותך ממקום עמק,
לשלח אותך למקום רחוק,
לגלות לך עוד רגושים,
לקחת אותך אל חופים חדשים.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כשהאוויר רווי ועולה על גדותיו
מתגשם הגשם בשפע טפותיו,
קולח מתוך ארבות השמים,
מביא את סגלות הרפוי של המים

מסלק את האבק, את הבץ, את הרפש,
רוחץ את העולם, מטהר את הנפש,
מציף ושוטף מתוך התת-מודע
משקעים ושנים שהעלו חלודה,
הרגלים ודפוסים שדבקו בדפנות,
מועקות ועמסים שהצטברו בפנות,
מחלחל בין סדקי היבש והכאב,
מרטיב ומרכך את חדרי הלב

מביא אתו לחות רעננה ומתוקה
להרוות צמאון שהמתין בשתיקה,
מחדש וממריץ את הזרימה בעורקים,
זרימה של מים חיים וזכים,
זרימה של כוחות התחדשות וצמיחה,
כוחות שטומנים בחבם הבטחה.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כל הר שמתנשא לגבה הרקיע
נראה רחוק מכדי להגיע,
נדמה כי המרחק עד לפסגה
הוא עצום ובלתי נתן להשגה

אך כשמשוה קורא לי לעלות לראש ההר
עלי להאמין ולבטח שאפשר,
גם אם הדרך מפתלת וסבוכה,
גם אם לא נתן לראות את המשכה,
גם אם הפחד אורב בכל פנה,
גם אם הספק מבקש שאכנע

עמק בתוכי יש תכלית וסבה,
יש כח שמניע את הצעד הבא,
שמפלט את הדרך, פטיעה אחר פטיעה,
שנע קדימה בכחה של השראה,
בכחה של הרוח, בכחה של אמונה,
בכחו של חזון, בכחה של כונה,
ששואף אל ראשו של ההר הגבוה,
אל תחושת התעלות שאין כמוה,
לנשם אוויר פסגות משכר וצלול,
להיות אדם חדש בסופו של המסלול

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

עמק בפנים יש משהו גועש,
עמק בפנים בווערת האש,
אש שמבקשת לפרץ ולעלות,
אש שרוצה להתבטא, להתגלות

כי האש היא המקור לכל יצירה,
האש היא היכלת לשנות צורה,
היא הכוח המניע מאחורי כל תנועה,
היא הכוח שהופך סבה לתוצאה,
היא הדרך להשתנות, להתחדש,
היא התשוקה לחוות, להתרגש,
היא החם שמחפש מגע וקרבה,
היא החם שממיס ועוטף באהבה

היא החבור לטבורה של אמא אדמה,
שעולה ומתפרצת ויוצרת את עצמה,
היא החבור שלנו למקור, לאלהים,
היא החבור שלנו לכוח החיים.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

השתקפות היא המראה שחושפת בפני את מה שאיני יכול לראות במו עיני, את מה שלא חוצה את סף התודעה עד אשר יתגלה אלי כבבואה, עד שאפגש את עצמי פנים אל פנים, עד שאלמד כי החוץ הוא השתקפות הפנים

כי כל מה שמזדמן ומגיע אל פתחי, כל מה שמטלטל ומסעיר את רוחי, הוא הזמנה למסע של גלוי והארה, מסע פנימה אל עבי הקורה, אל מעבר לקלפות הידועות, המכרות, אל מעבר לתשובות שהפכו לעקרונות, אל אותה פנה טמירה ונעלמת, אל המקום בו האמת חיה ופועמת

אמת לא מכרת, חדשה, רעננה, אמת שמלמדת נקדת מבט שונה, אמת שמבקשת לעדן את התנועה ואת דמותי המשתקפת אלי בבבואה, כאותו יפי פשוט ונוגע השט על פני האגם הרוגע.

בסוף כל לילה אפל ושחר מן המזרח בוקעת רצועה של אור, דוחקת הלאה את החשכה, מביאה לעולם את מתנת הזריחה

שולחת קרנים בהירות ומאירה, נותנת לצללים דמות וצורה, מפזרת ערפל של חסר ודאות, מחדדת את תפיסת המציאות, לראות את הדברים כפי שהם, לא כתעתוע או כצל מאים

אלא באורה הבהיר של הזריחה, אור של התחלות, אור של הבטחה, אור של הבנה חדשה וידיעה, אור של רעיון, אור של השראה, אור חיבי, אור של תקנה, אור שמאיר את הדרך הטובה, אור שבא להעיר מתרדמה את הגוף, את הנפש ואת הנשמה, ליום חדש ופתוח לרוחה, יום שיאיר באור חדש את עולמך.

ראשיתו של כל עץ בזרע קטן, זרע שבתוכו אצור מטען, מטען של פוטנציאלים גלמיים ורדומים שעתידיים להתעורר ביום מן הימים, מטען של תכונות, כשורים ויכולות, שקיימים בפנים וממתינים להתגלות, איכיות יחודיות, סגלות ומתנות, ידע, חכמה, השראה, רעיונות, כוחות של בטוי אישי ויצירה, כוחות של צמיחה ושנוי צורה, מפה שמשרטטת את נתיב הנשמה, חזון ויעוד שמצפים להגשמה.

כלם ממתינים להזדמנות הברוכה שתגאל אותם מתוך החשכה, לבשלות המספקת, לעתוי הנכון, לאותה תחושה של ודאות ובטחון, כי כל מה שנטעה בי הרוח הגדולה נתן בכונה ובמחשבה תחלה, כדי שאמצא את מקומי המדיק והמתאים, את חלקי בתוך הפזל המפלא של החיים.

עם בוא החורף, כשהשמים מתקדרים, כשכל הצבעים הופכים אפרים, כשאמא אדמה מתכנסת בעצמה, וכל החיים שוקעים בתרדמה, מתחת לפני השטח הדומם משהו בפנים חי ופועם.

זה הזמן להצמיח נימים ושרשים, להרוות ולמלא את התאים היבשים, למצא מקורות של רפוי והזנה, להתחבר למשאבים של אנרגיה ותבונה, לבנות ולחזק את השביר והחלש, להכין את עצמי למחזור חיים חדש

להתחבר לאמת ולחזון האישי, לרצון להפך את החלום לממש, לחפש השראה, לגלות משמעות, למתח קוים בין דמיון למציאות, להטען בתשוקה ובכוחות מחדשים כדי לצאת לעולם לממש ולהגשים, וכשיבוא לבסוף האביב המברך כל מה שבי ופרץ ויפרח.

עמק בתוך הסלע הגס,
תחת מעטה קשה ומחספס,
חבי גביש גלמי וראשוני,
יהלום יחודי שאין לו שני,
יהלום אותו יש לגלות וללטש
בתהליך ארך, נחוש ועקש

להסיר את הקלפות, את השכבות האטומות,
לחדר מבעד לסדקים שבחומות,
להפרד ממסכות, מתפקידיים, מזהויות,
להשתחרר מדפוסים שהתקבעו, מהתניות,
להבחין בין טבע לטבע שני,
ולפגש באמץ את מי שאני

ללטש כל זווית, כל פאה, כל פנה,
מתוך ישר אישי ושאיפה כנה
לחשף את היהלום שבי לעולם,
יהלום יפה, מבריק ומשלם,
יהלום חד, ברור ומבהק,
בלתי שביר, עמיד וחדק,
וככל שיהיה יותר נקי וטהור
כך יוכל להחזיר לעולם יותר אור.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כשאור ראשון של שחר מנץ,
על העשב הצונן הטל מנצנץ
באינספור טפות קטנות זוהרות,
כמו מרבד שזור אבנים יקרות.

כל טפה נושאת את הסוד המפלא,
סוד האור הנולד מתוך אפלה,
סוד המים הבאים לא מגשם או מטר
אלא מתוך איור הלילה הקר

הסוד שקורא לנו לא להתיאש
כי בתוך ה"אין" מסתתרת גם ה"יש",
כי מטבעו של עולם החיים מזמנים
נסים של יום-יום, חסדים קטנים,
כי אין לדעת מה ממתין מעבר לפנה,
כי בן רגע המציאות יכולה להיות שונה,
כי נפלאות הן דרכיה של הרוח הגדולה
לספק צרך, לענות לתפלה

ועלינו רק לפקח עינינו לרוחה,
לדעת לזהות כל חסד, כל ברכה,
ולהכיר תודה מעמק הלב
שאי שם למעלה יש מי שאוהב.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

ים

הים הגדול הוא עולם של כוחות,
עולם של גלים, זרמים ורוחות,
הרחק מיבשה יציבה וקבועה,
הים הוא עולם של שנוי ותנועה.

מלמד חשיבותם של נוכחות מלאה,
של חדות החושים וערות התודעה,
בכל רגע ורגע, עם כל גל וגל,
כדי למצא ולשמר על שווי המשקל,
על מרכז פנימי שקט ומאזן,
על מרכז שיהיה לי נקדת משען.

ובימים של אבדן דרך ותשובה,
יזכיר לי הים את תפלת השלוה:

אלי תן לי את האמץ לשנות
את הדברים שיש בכחי לשנות,

תן לי את היכלת לקבל בשלום,
את מה שלא אוכל לשנות היום,

ותן לי את תבונת הלב והעינים,
שאוכל תמיד להבחין בין השנים.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

יער

כל אילן שצומח ומכה שרש
בין אחיו העצים, בלבו של החרש,
מכיר היטב את כוחו של היחד
לספק הגנה, לפוגג את הפחד,
לנסך אמץ, בטחון ואמונה,
להגביר כוחם של רצון וכונה,
להעניק תחושת יכלת ועצמה,
כדי לחצות את הסף שבין חלום להגשמה.

היחד הוא בית חם, קרקע יציבה,
מקום של שיכות, קשר של אחוה,
בו כל אחד ערב לשלומם של ידיו,
מול סערות החיים הם יעמדו תמיד יחדיו,
שומרים על אזן עדין וחינוי
בין מקהלת היחד לקולו של האני

זוכרים לאפשר מרחב אישי לכל אחד,
להביא לידי בטוי את טבעו המיוחד,
לשתף ולחלק את תרומתו הבלעדית,
לגלות את קסמה של הפריה הדדית,
את הערך המוסף, פריו של האחד,
אשר עולה על סכום ערכו של כל אחד לחוד.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

בחרף, באביב, בקיץ ובסתו
הוא עולה כל ערב שקט וענו,
שומר אמונים לאמא אדמה,
בחשכת הלילה מביא נחמה,
מאיר באור רך ואוהב
לכל ההולכים בדרך הלב

לכל אלה שיודעים למצא את האור
גם בתוך החשך, האפל, השחר,
שרואים את היפי בחסר השלמות,
שמזהים את העמק מבעד לתמימות,
שיכולים להמיס התנגדיות וקשיים
בכוחה העדין של אהבה ללא תנאים,
שמבינים חשיבותן של סליחה ומחילה,
לפתח דף חדש, להתחיל מהתחלה

שמכירים היטב את מחזורי הלבנה
ומאמינים כי לכל דבר יש תקנה,
שמה שהתרוקן ישוב ויתמלא,
שהצד המואר ישוב ויתגלה,
כי באורו של הירח יש חסד וחסד, חמלה,
סגלות הלב של הרוח הגדולה.

בלילה נמוגים אל תוך החשך, נבלעים
כל סימני הדרך, הצורות והצבעים,
ומרחב אינסופי של צללים ותעתוע,
תופס את מקומו של המכר והידוע,
מטשטש את נתיבי ההגיון והחושנים,
את שררת ההרגל והחקים היבשים.

אך אם אשא עיני אל הרקיע השחר,
ובין אלפי נקודות קטנות של אור,
אזהה כוכב זרח, בהיר ונאמן
מעל אפק הצפון, כאות וכסימן,
לפתע פתאום צבא הכוכבים כלם,
הכאוס השמימי בכפתו של העולם,
ישתבץ כמפה מדויקת ושלמה
לכונן את דרכי על פני האדמה

להביא אותי בסוד המשמעות הנסתרת,
להראות לי כיצד חידה סתומה נפתרת,
להשיב אותי אלי, אל המרכז השלו,
אל בחירת הנשמה, אל ידיעת הלב,
כי השער אל עולם הסבות הגבוהות
תמיד יאיר מתוך החשך באור נגהות.

בתוך שמי הקטיפה השחרים
שזורים אלפי כוכבים זוהרים,
מרמזים על אינספור עולמות אפשריים,
עולמות גדולים, רחוקים, מסתוריים.

כלם נעים במסלולים קבועים,
מתנהלים על פי חקים קוסמיים גבוהים,
אלה חקי העל שמניעים את העולם,
שמייצגים את מה שנכון ומשלם,
שחוצים את גבולות ההגיון האנושי,
שאינם זקוקים להסבר מוחשי,
שנושאים את סוד הקסם והבריאה,
שנוטעים בלבנו ספק ופליאה

הכוכבים מלמדים אותי מהי ענוה,
שאני רק נקדה בתמונה הרחבה,
שיש עוד דברים גדולים ועצומים
מעל ומעבר לממדי המצמצמים,
ואם רק אאמין ואפתח לרוחה,
אם לא אתעקש לקבל הוכחה,
אגלה אמתות גדולות וקסומות
שיפתרו בפשטות את כל התעלומות.

אחרי שהשמש שקעה ודעכה
על העולם יורדת ומכסה החשכה,
כל הצבעים והצורות שנראו באור,
מטשטשים ונבלעים בתוך הלילה השחר

כי הלילה הוא ביתם של צללים ותעתוע,
ביתם של האפל, המסתורי, הלא-ידוע,
כל מה שהעתיד טומן באמתחתו,
כל מה ששנוי עשוי להביא אתו,
כל מה שנפגש כשנהיה בודדים,
הלילה הוא ביתם של כל הפחדים.

אך החשך הוא גם הזמנה לגלוי
של אמת, של תשובות, של דרך, של רפוי.
הלילה מביא אתו יכלת עמידה
מול חסר ודאות, מול הלא-נודע,
את האמץ להמשיך פסיעה אחר פסיעה
גם כשהצעד הבא טרם נראה,
מתוך אמונה מלאה ובטחון
שהכל יתגלה בזמן הנכון,
ועד אז יש להפיק את המיטב
ממה שקיים כאן ועכשו.

המדבר הוא המקום בו אָמַא אָדְמָה
מִשְׁתַּרְעֵת לֹלֵא כְסוּת, חֲשׂוּפָה וְעִירְמָה,
מְגַלָּה אֶת גּוֹפָהּ הַבְּתוּלִי, הַבְּרָאשִׁיתִי,
מְגַלָּה אֶת הַרְבֵּד הַנִּצְחִי, הָאֲמִתִּי

מִלְמַדָּת אוֹתֵנּוּ לְקַלֵּף עֵטִיפוֹת,
לְהַתְּבוֹנֵן הֵיטֵב בְּשִׁכְבוֹת שְׁנַחֲשָׁפוֹת,
לְהַסְתַּכֵּל מֵעֵבֶר לְמִצִּיאוֹת הַגְּלוּיָהּ,
לֹא לְלַכֵּת שְׁבִי אַחֲרֵי הָאִשְׁלִיָּה,
לְרֹאוֹת מָה מְסַתֵּר בֵּין הַמְּלִים,
מֵאַחֲרֵי הַמַּסְכוּת, מִבְּעַד לְצִלְלִים,
לְרֹאוֹת אֶת הַפְּחָדִים, אֶת הַכָּאֵב, אֶת הַפְּגִיעוֹת,
לְרֹאוֹת אֶת הַכְּמִיָּה לְאִהְבָה, לְמַשְׁמְעוֹת,
לְרֹאוֹת אֶת הַנֶּפֶשׁ גְּלוּיָהּ וּפְתוּחָה,
אֶת נַפְשָׁם שֶׁל אַחֲרִים וְגַם שֶׁל עֲצָמֶיךָ

וְלִהְיִין שְׂכוּחָה שֶׁל הָאֲמֵת הַטְּהוּרָה
הוּא שְׁנוֹתֵן לָנוּ אֶת חֶפֶשׁ הַבְּחִירָה,
כִּי רַק אֲמֵת שֶׁחִקְוָה בְּסִלְעַ הַיּוֹדֵאוֹת
תַּעֲגֵן אֶת הַבְּחִירָה בְּקִרְקַע הַמִּצִּיאוֹת,
וְכָל מָה שֶׁנִּכְתַּב בַּחֲלוֹת הַנּוֹדְדִים
יִסְחָף וְיִתְפָּזֵר עִם רוּחוֹת הַקִּדִּים.

לְהִשְׁאִיר מֵאַחֵר אֶת הַמְּלֵת הַחַיִּים,
לְהַתְּנַתֵּק לְזִמְנוֹ-מָה מֵהַקּוֹלוֹת וְהַצְּבָעִים,
לְהַתְּרַחֵק מִמִּצִּיאוֹת שׁוֹקֵקֵת וְעֵרָה
וְלִמְצֹא מַחְסֵה בְּאַפְלַת הַמַּעְרָה

לְהִכְנֵס אֶל תוֹךְ רַחֲמָה שֶׁל אֲמָא אָדְמָה,
לְהִכְנֵס אֶל תוֹךְ הַשְּׁקֵט, אֶל תוֹךְ הַדְּמָמָה,
לְהַתְּבוֹנֵן אֶל תוֹךְ הָעוֹלָם הַפְּנִימִי,
לְלַמֵּד לְהִכִּיר יוֹתֵר טוֹב אֶת עֲצָמֶיךָ,
לְעַכֵּל חַיּוֹת, רִגְשׁוֹת וּתְגוּבוֹת,
לְנַסּוֹת לְהַתִּיר אֶת סִבְךָ הַמַּחְשְׁבוֹת,
לְחַקֵּר וּלְגַלוֹת מָה יֵשׁ בְּתוֹכִי,
מֵהֵיכָן נּוֹבֵעַ מַעֲיֵן כּוֹחִי,
מָה חָשׁוּב לִי, פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר,
בְּמָה לְבַחֵר, עַל מָה לוֹתֵר

לְשַׁלַּח שְׂאֵלוֹת אֶל חֲלַל הַמַּעְרָה
וְלְהַקְשִׁיב לְהַד שְׁעוֹנָה לִי חֲזָרָה,
הַד קוֹלִי שֶׁחֶפֶשׁ בְּתוֹכִי וּמְצֹא
אֶת הַתְּשׁוּבָה הַנִּכּוֹנָה, אֶת דְּרֹךְ הַמוֹצֵא,
הַהַד שֶׁתִּמִּיד יַעֲנֶה לִי וְיִשְׁיֵב
כְּשֶׁאֲכַנֵּס אֶל תוֹךְ עֲצָמֶיךָ בְּשִׁקֵּט וְאֶקְשִׁיב.

הַמְּפֵל הַגּוֹעֵשׁ מִלְמַד אֶת הָעֲצָמָה
שֶׁטְמוּנָה בְּהַחֲלִטָה אֲמִיץָה וְשִׁלְמָה
לְהַתְּנַתֵּק מֵהַדְּרֹךְ הַיְדוּעָה וְהַשְּׁטוּחָה,
מֵהַדְּרֹךְ שֶׁהַפְּכָה מְכַרֵּת וּבִטּוּחָה,
מֵהַדְּרֹךְ שֶׁכָּבֵר מִצְתָה אֶת עֲצָמָה,
מֵהַדְּרֹךְ שֶׁבָּה נִעְצָרָה הַזְּרִימָה

לְהִשְׁאִיר מֵאַחֵר אֶת הַחֶשֶׁשׁ וְהַסֶּפֶק,
לֹא לְהִכְנֵעַ לְפַחַד מִשְׁתַּק,
לוֹתֵר עַל הַצָּרָךְ שֶׁהַכֵּל יִהְיֶה מְשֻׁלָּם,
לְהַתְּמַלֵּא אֲמוּנָה בְּעֲצָמֶיךָ וּבְעוֹלָם
וְאִז לְקַחֵת נְשִׁימָה עִמָּקָה וְלִזְנֵק
מֵעֵבֶר לְקֶצֶה, אֶל הַחֲלָל הַרִיק

אֶל עֵבֶר קִרְקַע חֲדָשָׁה וְלֹא מְכַרֵּת,
אֶל נְקֻדַּת הַהַתְּחַלָּה שֶׁל דְּרֹךְ אַחֲרָת,
דְּרֹךְ שֶׁתְּצִיב לִי עוֹד אֲתִגְרִים,
דְּרֹךְ בְּה אֲלַמֵּד עוֹד שְׁעוּרִים,
דְּרֹךְ בְּה אֲפַגֵּשׁ עוֹד הַזְּדַמְנִיּוֹת
לְגַלוֹת מָה אֲנִי יְכוֹל לְהִיּוֹת,
דְּרֹךְ שֶׁתִּנְיַע מִחֲדָשׁ אֶת הַזְּרִימָה
שֶׁמּוֹבִילָה לְמַקּוֹם אֲלֵיו שׁוֹאֲפֵת הַנְּשִׁמָה.

מִתַּחַת לְשִׁכְבוֹת שֶׁל סִלְעִים וְאַבְנִים,
מֵרֵאשִׁית הַיּוֹתֵרָה, דְּרֹךְ כָּל הָעֵדֻנִים,
עִמָּק בְּאֲדָמָה לְבָהּ שֶׁל אֵשׁ יוֹקֵדָת,
אֲלֵיָהּ הִיא נִתְכַּת, מִמְּנָה הִיא נוֹלְדָת

בְּמַחְזוֹר אִינְסוֹפִי שֶׁל הַתְּחַדְּשׁוֹת וַיְצִירָה,
בְּמַחֲוֹל אֲשֶׁר נֵעַ בֵּין מַצְבֵי צְבִירָה,
בֵּין נוֹזֵל לְבִין מוֹצֵק, בֵּין חֵם לְבִין קָר,
מִבְּלִי לְאַבֵּד אֶת מַהוּת הַמְּקוֹר,
אֶת הַיְסוּד הַמְּבָהֵק, הַיְחוּדִי, הַהִיּוּלִי,
שִׂיזְדַע אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת עֵרְכוֹ הַסְּגִלִי

שֶׁמְסַגֵּל לְהַשְׁתַּחֲרַר מֵהַתְּבִנִית הַמְּגִדִירָה,
לְהַתְּמוּסֵס אֶל חִיקוֹ שֶׁל חֶפֶשׁ הַבְּחִירָה,
אֶל כּוֹר הַהַתְּוֶךְ שֶׁל רִצּוֹן הַנְּשִׁמָה,
אֶל אֵשׁ הַתְּמִיד הַמְּבַקֶּשֶׁת הַגְּשִׁמָה,
אֶל הַמַּקּוֹם בוֹ הַרְּגַע וְהַנִּצְחָח נִפְגָּשִׁים,
נְקֻדַּת הַמוֹצֵא שֶׁל חַיִּים חֲדָשִׁים,
חַיִּים בְּהֵם צוּרָה תּוֹאֲמֵת לְמַהוּת,
חַיִּים בְּהֵם לְבָהּ יוֹצֵרֵת מִשְׁמְעוֹת.

עוד לפני שמתחלפת עונה בעונה,
עוד בטרם הרוח משנה את כוונה,
הצפורים פורשות כנף ועפות למרום,
נודדות במסע אל ארצות החם

מזכירות לנו שעמק בתוכנו
יש חוש שיודע מה נכון עבורנו,
יש ברומטר שחש שנוי מתקרב,
יש מצפן שמכוון על פי תבונת הלב,
שמורה את הדרך, שמסמן את המסעה
מתוך חכמה פנימית וידיעה ברורה
שזאת הדרך בה יש ללכת
גם אם היא מתפתלת ומתארכת,
שזה התיב בו בחרה הנשמה
גם אם הוא נגד כוון הזרימה,
שכל קשי בדרך וכל מכשול
הם עוד הזדמנות ללמד ולגדל,
לצמח מעבר ל"אני" המכר
להרחיב ולמתח את גבולות האפשר

וכשם שצפורים נודדות חזרה
אל המקום בו בקעו בשנה שעברה,
כך בסוף המסע, כשהוא סוגר מעגל
מבין האדם למה הוא מסגל,
וגם אם חזר לנקדת המוצא
הוא כבר אינו אותו אדם שהיה כשיצא.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

המים היורדים מראשו של ההר
עושים את דרכם במורד הנהר
שזורם לאטו, מחליק בין סלעים,
מתפתל בקו רך ונעים,
אינו מתעקש על הדרך הישרה,
עוקף בקלילות כל מהמורה,
מלמד בדרך השקטה והנעימה
את סוד קסמה של אמנות הזרימה

סוד הקסם אשר טמון בהחלטה
להרפות אחיזה ולשחרר שליטה,
לא לתת לתכניות וצפיות
להכתיב את מה שעתידי להיות,
לותר על התנגדות לרכך את הנקשות,
להתמסר לזרם בקלילות ובגמישות,
להסיר מהכתפים את על הדאגה,
לתת ללב הזדמנות להרגע,
לותר על פחדים ועל ספק עצמי,
לסמך על האינטואיציה והקול הפנימי,
להיות באמונה, בפתיחות ובקבלה
למה שתביא אתה הרוח הגדולה.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

עדינה ואורירית אני מפריכה
את כוחות הכבד וחקי המשיכה,
נשאת על כנפי הרוח הגדולה,
מתרחקת מהקרקע, נוסקת ועולה
אל הגבה שנמצא בשיאו של המעוף,
אל הגבה שממנו רואים עד אינסוף,
את ההקשר הרחב, את התמונה השלמה,
את מה שלא נראה מגובה פני האדמה,
את החכמה הנפלאה אשר מחברת
חליה לחליה בתוך השרשרת,
את הסבה והתכלית בכל תעלומה,
את מסלולו של התיב בו בחרה הנשמה.

שם באויר הדליל מתרחבת התודעה,
מתגלה החזון, נולדת השראה,
אשר מבקשים לנסק אל על
עם כוחות העלוי של נוצה קלת משקל,
אשר ישאו אותם גבוה מעל האדמה
ויפיוח בהם רוח חיים והגשמה.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

האתמול היה עוד יום רגיל וידוע,
עוד יום במסלול מכר וקבוע,
עוד יום ממשמע של סדר ושגרה,
האתמול היה השקט שלפני הסערה.

והנה היא באה, ללא הקדמה,
בלתי מרסנת, במלוא העצמה,
לטרף את הקלפים, להפך את היוצרות,
לנער ולבקע מבנים ומסגרות,
לאים על הקשוח, הנקשה והעקש,
שלא השכיל להתרכך ולהתגמש,
לטלטל את הגבוה, הגאה והמרשים,
שלא טרח דיו לטפח שרשים,
לזעזע מערכת חקים ועקרונות
הנשענת על שרידי אמונות ישנות,
לערער תפיסת עולם, לנפץ אשליות
שמה שהיה הוא שחייב להיות.

הסערה היא הזדמנות לשנות את הכללים,
לראות דברים אחרת, להתיר את הכבלים,
להטיל ספק במונח מאליו
ולמצא מחדש את שביל הזהב.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

אם חפשת מענה לשאלה
שלח אותה אל הרוח הגדולה
ואז היה מוכן לקרא את הסימנים
שיתגלו אליך כמו צורות בעננים.

חפש אותם מתוך התבוננות שקטה,
חדד את החושים ואת יכלת הקליטה,
פתח את עצמך, שחרר מגבלות,
קבל בסבלנות את התשובות שמתגלות,
ואז תן להן את המרחב והזמן
עד שיוכלו להסביר את עצמן

הבע אמון באינטואיציה ובתובנות
גם אם לאחרים יש דעות שונות,
כי זהו טבעם של אותות וסימנים,
זהו טבען של צורות בעננים,
כל אחד רואה בהן משהו אחר,
כל אחד מבין מהן את מה שהוא בוחר

וכשם שבענן יש אינספור תשובות,
כך יש אינספור דרכים טובות
שמובילות כל אחד מילדי האדמה
בנתיב האישי בו בחרה הנשמה.

רוח סתו קרירה ומברכת
נושאת עמה את מתנת השלכת,
את היכלת לשחרר אחיזה ולוותר
על מה שכבר אינו חי יותר,
את האמץ להשיל מעלי ולקלף
את השכבות שהגיע זמןן להתחלף,
את קלפות האגו והדמוי העצמי
שכבר אינן משקפות את האני הפנימי,
דפוסי מחשבה ישנים, אמונות,
הרגלים, תפקידים, מטרות, עקרונות.

להפריד מאותם חלקים מיתרים
כמו עלים יבשים שמתנתקים ונושרים,
מתפוררים אט אט ונספגים באדמה,
מזינים את הזרעים שטמונים ברחמה,
מלמדים אותנו את הסוד המקדש
את סוד המות והלדה מחדש.

כי ה"אני" הישן תמיד מפנה
מקום ל"אני" חדש ושונה,
ורוח הסתו נושאת הבטחה
של חיים חדשים, התפתחות וצמיחה.

עצים בגן העדן נטע אלהים,
וכל עץ יש בו דעת ויש בו חיים,
מעל ומתחת לפני האדמה
כל עץ הוא בריאה פלאית ושלמה,
מלמד שעורים בקבלה ונתינה,
מיום ליום, מעונה לעונה.

מקצות שרשיו הנטועים במחשכים,
עד קצה צמרתו השואפת לשחקים,
הוא נזון מן השפע של אמא אדמה,
מן האויר, ממי הגשם, מקרני החמה,
ובאותה הנשימה הוא פותח את ידיו
ומציע לעולם את שפע מתנותיו.
נתינה מזינה, מברכת וטובה,
שנתנת לעולם בשקט, בענוה,
נתינה טבעית ללא תנאים,
ללא צפיות, ללא משקעים,
נתינה מיטיבה, נכונה ומאזנת,
נתינה שממלאת ולא מרוקנת

נתינה לאלה שעוזרים לעצמם,
שלוקחים אחריות על חייהם ועולמם,
שמכירים תודה ומביעים הערכה,
ששומרים ומגנים על מקור הברכה,
שמבינים כי החיים הם מעגל רחב
בו כל אחד נותן ומקבל את המיטב.

כשהענף צעיר קליפתו דקה,
גופו גמיש, שדרתו רכה,
בפניו מרחב אפשוריות גדול
לבחר כיצד ולאן יוכל לגדל.

כל אלה מלמדים את הגמישות הנדרשת
לפני שהצורה הסופית מתגבשת,
את היכלת לבחן מספר כוונים,
לראות כל דבר על צדדיו השונים,
לשחרר אחיזה במכר ובידוע,
לצאת מהקוים, מהמסלול הקבוע,
להעז לשאול את כל השאלות,
להתבונן, להקשיב, לחפש, לגלות,
לא למהר לשפט או לבקש תשובה,
לגדל סבלנות, ללמד ענוה

לאפשר לתמונה לגלות את עצמה,
כמו ענף השואף אל קרני החמה,
להבשיל ולחכות לתזמון הנכון
ואז לפעל מתוך שלמות ובטחון,
מתוך נחישות ודיעה ברורה
שנתתי לעצמי את חפש הבחירה.

על קרקעית הים, עמק במצולות,
נחה צדפה על החולות,
סגורה ומסגרת בתוך עולמה,
מעדיפה לשמר את עצמה לעצמה,
את תריסי הצדף היא מגיפה,
מגוננת על לבה הרך פקטיפה.

אך אם קרה וכלי משים
גרגר של חול חדר בין הריסים,
גרגר נקשה שבא ללא הזמנה,
תקבל אותו הצדפה בהבנה,
היא לא תדחה אותו מקרבה,
היא תדע שלבואו יש טעם וסבה

היא תבחר לראות בו גרגר של הזדמנות,
תעטר אותו ברחי ועדינות,
כמו אם המגדלת תינוק ברחמה,
תעניק לו צורה חדשה וקסומה,
עגלה, חלקה, בוקת ולבנה,
בתוכה טמון סודה של הפנינה
אשר יודעת היטב את אמנות ההתמרה,
כיצד הופכים גרגר של חול לאבן יקרה.

בצבעים עזים, בעלי מלמלה,
בניחוח של ריח בשם נפלא,
כל פרח מהווה סימן ומזכרת
אשר בא להזכיר שאפשר גם אחרת

שאפשר לפרש עלי כותרת לרוחה
ללא חשדנות, בושה או מבוכה,
לקלף את הקלפות, את שכבות ההגנה,
ששמרו אותי סגורה, מכוצת וקטנה,
להסכים להפתח, להסכים להראות,
להסכים להרגיש, להסכים לטעות,
להסכים לגעת, להסכים להנגע,
להסכים להתקרב, להסכים להפגע

להאמין כמו ילדה שלא אבדה את התמימות,
למצא את השלמות שבחסר השלמות,
לראות את היפי, הגלוי והנסתר,
בפשוט, באלהי, באנושי ובמואר,
לברר בחיים, להסכים לגדל,
לפתח את הלב - למרות הכל...

ראשיתו - פרח עדין ושברירי,
תכליתו - לגדל ולהפוך לפרי

מרגע לרגע, משעה לשעה,
נענה לכחות הסמויים של הבריאה,
נזון ממתנותיה של אמה אדמה,
מטפות הטל, מקרני החמה,
מתרחב, מתמלא, מבשיל לאטו,
מגדל זרעים הנושאים את דמותו,
ממתין לאותו רגע משלם
בו יוכל להציע עצמו לעולם

להפריד מהעץ שגדלו עד עכשו,
שהיה לו כאם, שהיה לו כאב,
לצאת לדרך, לסמך על כחו,
להאמין שהכל כבר קים בתוכו,
שיש לו טעם, שיש בו ערך,
שתמיד יוכל למצא את הדרך,
שיש לו מקום בעולם הרחב
לתת בדיוק את מה שעכשו

כל קונכיה שנשטפת מן הים אל החוף
מצפינה בין פתוליה סודות עד אינסוף,
ועמק בלבה כמיהה אחת ויחידה,
שאצמידה אל אזני ואקשיב לסודה

הקשבה ריקה מדעות ומחשבות,
הקשבה שאינה מחפשת תשובות,
הקשבה נקייה, סבלנית ומכילה,
שאין בה שפוט, שאין בה שלילה,
הקשבה שקטה שמקבלת הכל,
כמו חוף החובק את הים הגדול

מקום בטוח לפתח את הלב,
לקלף את הקלפות, לגעת בכאב,
לפרם את קורי הנפש הסבוכים,
להעז להלך בין הצללים החשוכים

מקום להשמיע את הקול השותק,
קולו של הפחד, קולו של הספק,
קולו של הלב הצמא לאהבה,
קולה של הנפש הכמהה להקשבה

מקום בו אדם יכול לפגש את עצמו,
להתבונן במבט חדש על עולמו,
לגלות שדרכו אינה אבודה,
ושאדם לאדם - תבת תהודה.

שמש קיץ מאירה וְחַמָּה
מבשילה ומזהיבה את שיבולי הקמה,
זו העונה בה התנובה מגיעה לשיאה,
העונה בה קוצרים את פרות הדריעה,
היא נושאת את הברכה והשלמות המתוקה
שבאות בסופה של דרך ארכה

דרך בה פגשתי את עצמי, את החיים,
שקעתי במצולות, נסקתי לגבהים,
נגעתי בשמחה, נגעתי בכאב,
למדתי לסגור ולפתח את הלב,
להסיר מסכות, לגלות את הפנים,
להיות נאמנה לאמת שבפנים,
לאהב את מה שיש בי, בכנות, בקבלה,
את האשה שעשתה את הדרך כלה

שלמדה להסתכל על הדברים קצת אחרת,
מנקדת מבט יותר בשלה ובגרות,
לזהות את הברכה, לראות את האור,
מבעד לקשי, כאב ומחסור,
להקשיב מהלב, בשקט, בעונה,
לשהות עם מה שיש, להיות קרובה,
להבין שדבר איננו לשוא
ושכי מדויק זה מה שעכשו

כשרוחות צוננות של חרף נושבות,
כשהקר חודר את כל השכבות,
כשכל החמרים אט-אט מצטמצמים,
קופאים במקומם והופכים דוממים,
חכמת המים בוחרת לכפר,
לא להשמע לחקי הכפור,
ומתחת לשכבת קרח אטומה
להמשיך לקיים חיים וזרימה.

זו החכמה שמבחינה בין טפל לעקר,
שיודעת להעריך את החשוב והיקר,
שנובעת מתוך עצמאות מחשבה,
שאינה זקוקה לאשור הסביבה,
שבוחרת לפעמים לשבר את הכללים,
שלא נצמדת לדפוסים מקבילים,
ששואפת לזהות את חקי העל
שכוללים בתוכם את היוצא מן הכלל,
נאמנה לישר, לאמת ולמהות,
נחושה למצא סבה ומשמעות

זו חכמתם של המים הקפואים,
החכמה שמקדשת את ערך החיים.

יסודות האש והמים – יסודות מנגדים,
האש במים תכבה והמים באש מתאדים,
אך כשהם מתמזגים בהרמוניה, ברגע קסום ומדחים,
מופיעה לעינינו הקשת, מנחת הפיוס של אלהים.

גם בכל אחד מאתנו קימים מים ואש
וקורה שמופר השקט ויסוד ביסוד מתנגש,
משהו מתקשה בתוכנו וכל כוחנו נשאב
להתבצר היטב בעמדות ולהתכונן לקרב.

בזמנים כאלה של מתח נפשנו מבקשת
להשיב את ההרמוניה, למצא שוב את הקשת,
ללמד מפלא הקשת כיצד נתן לשבר
דרך טפה שקופה קרן מסנוורת של אור,
ולגלות שבתוכה נחבאים אלפי גונים שונים,
להבין שלאמת וליפי יש אינספור פנים,
שהמקום בו עולים קונפליקט, התנגדות ושונות
הוא המקום בו נמצאים גם פוטנציאל והזדמנות,
לראות מה כואב, מה מפריע, מה לא נוח,
מה מבקש רפוי, למה צריך לסלח,
איזה תהליך אנו צריכים עוד להשלים,
איזה חלק בתוכנו אנו עוד לא מקבילים,
איזה צבע עוד חסר בקשת הצבעים
כדי להשיב את השלום וההרמוניה לחיים.

הרוח הנושבת מן המרחקים,
מעבר לאפק, בין הרים ועמקים,
חוצה גבולות, יבשות וימים,
נודדת בלילות, באה בימים –
היא אותו כח טמיר ונעלם,
המפיח חיים בנשמת העולם

סוחפת גלים מן הים אל החוף,
בפעימה מתמדת שאין לה סוף,
מפסלת כאמן את חולות המדבר,
מניעה ברכות את עשבי הבר,
מפיצה זרעים בין רגבי האדמה,
נושאת עננים אל מחוזות ההגשמה

כמשב מלטף או כרוח סערה,
היא התנועה הנצחית של שנוי ותמורה,
של חלופי העונות, של סופים והתחלות,
של המבקש להשתחרר, של המבקש להתגלות,
היא הזמנה להתאחד עם החיים עם התנועה,
להסכים לקחת חלק בפלא הבריאה

כְּשֶׁהִגַּשְׁמִי חוֹצָה אֶת סֵף הַקִּפְאוֹן
הוא בָּא לְהַרְוֹת סוּג אַחַר שֶׁל צִמְאוֹן,
כָּל טֶפֶה שֶׁל גֶּשֶׁם שְׁפוּגֶשֶׁת אֶת הַקָּר
מִתְגַּבֶּשֶׁת וְהוֹפֶכֶת לִפְתִּית שֶׁלֵּג צָחוֹר,
לְגִבִּישׁ זָעִיר שֶׁל סִימְטְרִיָּה וְשִׁלְמוֹת
שֶׁמְגַלֵּם בְּצוּרְתוֹ טֶהַר וְתִמְיֹמוֹת

צוֹנֵחַ בְּרוּחוֹ עֵדִין אֶל הַקִּרְקַע,
אֶט-אֶט פּוֹרֵשׁ עַל הָעוֹלָם שֶׁמִּיכָּה רָכָה
שְׁעוֹטֶפֶת בְּלִבָּן אֶת אִמָּא אֲדָמָה,
שֶׁמְכַסֶּה אֶת הַקּוֹלוֹת וּמוֹתִירָה רַק דְּמָמָה,
שְׁנוֹתֶנֶת לִנְוֵי רֶגַע קָסוּם וּמְבַרֵּךְ
לְהַתְחַבֵּר לִיָּפָה, לְעֵדִין וְלָרֶךְ

לְהַשְׁאִיר מֵאַחֵר אֶת הַמְצִיאוֹת הַיּוֹמִיּוֹמִית,
אֶת הַמְצִיאוֹת הַכְּבֵדָה, הַמְחַסְפֶּסֶת, הַגְּשֵׁמִית,
לְהַרְפוֹת מֵהַצֶּרֶךְ לְחִפְשׁ תְּשׁוּבוֹת,
לְמַצֵּא אֶת הָרוּחַ שְׁבִין הַמְחַשְׁבוֹת,
אֶת הַשִּׁקֵּט שֶׁתְּמִיד נוֹכַח בְּתוֹכִי,
מְזַכֵּךְ וְטָהוֹר, שְׁלוֹ וְנִצְחִי,
הַשִּׁקֵּט שֶׁדוֹבֵר אֶת שְׁפֵת הַנִּשְׁמָה,
שֶׁנִּמְצָא בְּכָל רֶגַע, בְּמַרְחָק נְשִׁימָה

כָּל שְׁבִיל שֶׁנִּכְבַּשׁ עִם חֵלוֹף הַשָּׁנִים
מִתְחַיֵּל בְּאוֹתָם צְעָדִים רֵאשׁוֹנִים,
שְׁאוֹזְרִים עַד לְהַתְקַדֵּם פְּסִיעָה אַחַר פְּסִיעָה
עַל קִרְקַע בְּתוֹלִית וְלֹא יְדוּעָה,
בְּסִבָּךְ הַפְּרָאִי, עַל מְדְרוֹנוֹת הַהָרִים,
אֶל מְחוֹזוֹת רְחוֹקִים וּבִלְתִּי מְכָרִים,
מְנוּטִים עַל פִּי צוֹ הַלֵּב וְהוֹחוּשִׁים,
מְפִלְסִים בְּדַרְכָּם נְתִיבִים חֲדָשִׁים.

נְתִיבִים שֶׁל חֲפוּשׁ, שֶׁל גְּלוּי, שֶׁל הָאָרֶה,
נְתִיבִים שֶׁל חֲדוּשׁ, שֶׁל שְׁנוּי, שֶׁל תְּמוּנָה,
נְתִיבִים שֶׁמְבַקְּשִׁים לְמַצֵּא אֶת הַדֶּרֶךְ
לְחַיִּים שֶׁל מִשְׁמַעוֹת, שֶׁל טַעַם, שֶׁל עֵרֶךְ.

רֵאשִׁיתוֹ שֶׁל כָּל נְתִיב בְּנִחְיֹשׁוֹת וְאַמוּנָה,
בְּאִמְץ הַנִּדְרָשׁ לְפִסְיַעַה הַרֵאשׁוֹנָה,
בְּצֶרֶךְ לְהִיּוֹת נְאֻמָּן לְעֶצְמָךְ,
בְּהַחְלָטָה לְפִלְסֵ לָךְ לְבַד אֶת דְּרָכְךָ.

יּוֹם אֶחָד, כְּשֶׁתִּסַּב אֶת רֵאשֶׁךְ,
תִּרְאֶה עוֹד רְבִים צוֹעְדִים בְּנְתִיבְךָ,
בְּרִגְלִים בּוֹטְחוֹת, לְלֹא הַסּוּסִים,
מוֹצְאִים בּוֹ אֶת מָה שֶׁהֵם מְחַפְּשִׁים.

שמים

הַשָּׁמַיִם הַגְּדוֹלִים שֶׁפְּרוּשִׁים תְּמִיד מֵעַל
מְגִיעִים עַד אֵינְסוֹף, עַד קְצֵה הַחֵלֶל,
שֶׁם בְּמָרוֹם שׁוֹכֵן הַמְּסַתּוֹרִין הַגְּדוֹל,
חֶסֶד דְּמוֹת וְצוּרָה, נִצְחִי וְכָל יוֹכֵל

הוא הַרֵאשִׁית וְהַאֲחֵרִית, הַכֵּל וְהַלֹּא-כֵּל, כְּלוּם,
הוא הַיֵּשׁ וְהָאֵין, הַנִּגְלָה וְהַעֲלוּם,
הוא הַשְּׁלֵם שְׁאִינוֹ נִתֵּן לְהַגְדֵּרָה,
הוא מֵעַל וּמֵעֵבֶר לְטוֹב וְלָרַע,
הוא הָהָר וְהָעֵמֶק, הוא הַיָּם וְהַחוֹף,
הוא אֲנִי וְאַתָּה, הָעֵכָשׁוּ, הָאֵינְסוֹף...

הוא מְקוֹר הַחַיִּים, רֵאשִׁית הַבְּרִיאָה,
הוא הַלֵּב הַפּוֹעֵם בְּמַרְחָבֵי הַתּוֹדָעָה,
הוא הַמְּקוֹם אֱלִיּוֹ תְּמִיד שְׁבִים בְּשִׂאלָה,
הַמְּקוֹם אֱלִיּוֹ נוֹשְׂאִים עֵינָיו בְּתַפְלָה,
תַּפְּלָה אֲמִתִּית, אֲבוֹשִׁית וְכִנְיָה,
שֶׁנִּשְׂאֵת לְמַעְלָה עַל כִּנְפֵי הָאֲמוּנָה,
אֲמוּנָה שֶׁלְמָה, חֶסֶרֶת גְּבוּלוֹת וְתַנְאִים,
אֲמוּנָה שְׁבוֹטָחַת בְּכַח הַחַיִּים,
מִתְמַסְרֶת לְאֵשׁ, לְרוּחַ וּלְמַיִם,
וְלְרוּחַ הַמְּחַבֵּר בֵּין אֶרֶץ לְשָׁמַיִם

שמש

אֵלוֹ הָעוֹלָם הִיָּה חֲשׁוֹךְ וְקָר
הַכֵּל הִיָּה הוֹפֵךְ חֶסֶר טַעַם וְעֵקֶר,
כִּי סוּד הַחַיִּים, הַצְּמִיחָה וְהַזְרִימָה
זוֹרֵחַ בְּאוֹרָה שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ הַחֲמָה,
אֲשֶׁר בָּאָה לְהַזְכִּיר כִּמְהָ זֶה חֲשׁוֹב,
לְתַת תְּשׁוּמַת לֵב, לְהִיּוֹת רְגִישׁ וְקָשׁוּב
לְאוֹתָם חֲלָקִים שְׁקוֹלֵם לֹא נִשְׁמַע:
לְגוֹף, לְנִפְשׁ, לְלֵב, לְנִשְׁמָה.

לְזָהוּת מֵהַ חֶסֶר, אֵיפָה כּוֹאֵב,
לְמָה הַלֵּב צִמָּא, לְמָה הַגּוֹף רַעֵב,
לְמָה אֲנִי זָקוּק כְּדִי לְמַצֵּא שׁוֹב אֶת הָאוֹר,
כְּדִי שְׂאֵשׁ הַתְּמִיד שְׁבִתוֹכִי תִמְשִׁיךְ לְבַעַר,
כְּדִי שְׂאוּכַל לְגַדֵּל, לְהַתְּפַתֵּחַ וּלְצַמֵּחַ,
כְּדִי שְׂאִמְצָא שׁוֹב אֶת הַטַּעַם לְשִׁמּוֹחַ,
כְּדִי שְׂאִתְּמַלֵּא בְּכוּחוֹת מְחֻדָּשִׁים
לְלַמֵּד וּלְנַסּוֹת, לִיצֵר וּלְהַגְשִׁים,
כְּדִי שְׂאִשׁוּב לְהֵאֱמִין בְּאַהֲבָה,
כְּדִי שְׂאִעֲלֶה שׁוֹב עַל הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה.

השעה בה השמים נצבעים ארגמן
היא השעה שמצינת מעבר בזמן,
כשאפק מערב הצבוע בכתם
אוסף אל חיקו את שארית היום,
וקו הרקיע בצבע הלילה
מקדם את פני הלילה העולה מן המזרח.

בין הישן לחדש בין האתמול למחר,
שעת בין הערבים היא טקס מעבר
מעבר שיש בו טעם של פרידה
ממי שהיינו עד אותה נקדה,
מזהות ודפוסים שמצו את עצמם,
משלבים ושעורים שהגיעו לסיגמם,
מעבר בו אנו מתרחבים וצומחים
מעבר לגבולות ישנים ונוחים,
אל מקומות חדשים ולא מכרים,
לחוות חיות, ללמד שעורים,
לגלות בעצמנו צדדים חדשים,
לגדל כנפים, להעמיק שרשים.

מעבר טבעי של שנוי של תנועה,
מעבר בלתי נמנע כמו שעת השקיעה,
לעתים יש בו עצב, לעתים שמחה
אך תמיד הוא פותח עוד שער לצמיחה.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כל טפה נוצצת בגון הענבר
מסמנת מקום בו משהו נשבר,
מכה שחדרה את שכבת ההגנה
ופגעה ברקמה פנימית עדינה,
פצע עמק, שותת וכואב,
פצע ששרט את מעטפת הלב.

כל טפה שכזאת נושאת את הסגלה
שמביאה אתה סוד רפוי מפלא,
סוד הרפוי שמוצא האדם בתוך עצמו
כשהוא מוכן להתבונן מחדש על עולמו,
בנסיון למצא הגיון או הסבר,
בנסיון להבין איך הכל מתחבר,
כשהוא מוכן לותר על תפיסה ישנה,
להסתכל על הדברים מזוית קצת שונה,
ולגלות את עצמת הרפוי שטמונה
ברגע קסום אחד של תובנה

תובנה שמוציאה מן החשך אל האור,
ובוא הזמן גם תביא אתה מזור
לעוד אנשים שמשהו בם נשבר,
אנשים שזקוקים לסגלת הענבר.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

האש שפשטה בין עצי החרש
כלתה הכל עד עפר, עד השרש,
ללא התרעה היא באה ומחקה
כל מה שכסה את פני הקרקע,
אכלה צמחייה עבתה וסבוכה
הותירה רק אדמה חרוכה,
השיבה אותי בדרך שללה
אל נקדת האפס, אל קו ההתחלה

אל המקום בו יקבלו הזרעים כלם
הזדמנות שנה לצאת לעולם,
גם אותו זרע נחבא ובישן
שחסה בצלו של הנוף הישן
יזכה כעת לנשם לרוחה,
לפרץ אל מרחב התודעה הפתוחה

ומתוך האפר, מתוך השממה,
יבצבו צננים חדשים של עצמה,
יעלו רעיונות שחכו להארה,
ירקמו חלומות בקורי היצירה,
יתעורר החרש מחדש לחיים
בתנופת צמיחה שואפת גבהים.

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק

כל מה שיוצא החוצה לעולם
מתחיל ממקור עמק ונעלם,
משרש ראשוני שמזין וממלא
את מה שכלפי חוץ נחשף ומתגלה

שרש שנטוע עמק במחשכים,
מקצות אצבעותיו נשלחים נימים דקים,
נחושים לגשש, לחפש ולחקר,
לפלט את דרכם אל המקור,
אל המקום בו נעוצה הסבה, המשמעות,
אל המקום בו שוכנת האמת, המהות,
אל ידיעה עמקה, ראשונית ושלמה,
אל הכח הנובע מלב האדמה

בשרש טמון סוד הצמיחה
של כל קשי וכל ברכה,
של עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע,
ומראשית נברא אדם עם חפש הבחירה

© כל הזכויות שמורות לחיה מוסק